

DRWECA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ i „ROLNIK“

„Drweca“ wychodzi 3 razy tygodnia, we wtorek, czwartek i sobotę rano. —
Przedpłata wynosi dla abonentów miesięcznie z doręczeniem 1,20 zł.
Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,50 zł.

Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Druk i wydawnictwo „Spółka Wydawnicza“ Sp. z o. odp. w Nowemście.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 15 gr.,
na stronie 3-linowej 50 gr., na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe
słowo (tłuste) 30 gr każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100% więcej.

Numer telefonu: Nowemiasto 8.

Adres telegr.: „Spółka Wydawnicza“ Nowemiasto-Pomorze.

ROK XV.

NOWEMIASTO-POMORZE, CZWARTEK, DNIA 14 LISTOPADA 1935

L — Nr. 135

Szkoda znaczna dla miast — a tyle co żadna pomoc dla wsi.

Już ukazały się pierwsze dekryty, będące częścią programu, mającego za cel uzdrowienie budżetu. Główne ciężary nowego programu spadają na miasta i ich mieszkańców. Zniesienie opłat rogatkowych, zniżka opłat targowych, cen prądu elektrycznego czy gazu uderza bezpośrednio w budżety miast. Powstaną z powodu tego deficyty, które trzeba będzie pokrywać nowymi podatkami mieszkańców miast. Nie dość na tem, obciążka komornego będzie poważnym obciążeniem właścicieli nieruchomości. Na domiar złego umniejszenie poborów urzędniczych, odbija się również fatalnie na konsumpcji miast. Dotąd głównymi i pewnymi klientami kupców, rzemieślników, a niemniej i rolników byli urzędnicy. Miasta, gdzie dużo jest urzędników, daleko lepiej się miały od tych, które ich nie posiadają. Obecnie siła nabywcza i tej warstwy znacznie się zredukują. Nie ulega przeto najmniejszej wątpliwości, że nowe zarządzenia gospodarcze wiele dadzą się we znaki miastom naszym, osłabiając w znacznej mierze ich siłę gospodarczą i nabywczą. Gdyby choć jednak za cenę tego osłabienia i tych ofiar miast wynikała jakas znaczniejsza korzyść dla wsi. Czyż atoli można przypuszczać, że te drobne ulgi targowe czy rogatkowe wybitnie zdolne są przyczynić się do polepszenia sytuacji gospodarczej wsi? A szkody z tego ubytku dla miast będą znaczne. Zabraknie im środków na utrzymanie w nich porządku, czystości, a przede wszystkim kontroli sanitarnej — co bynajmniej nie leży w interesie rolnictwa. Nie w tem jednak największa szkoda. Wiele miasto ze sobą są nierozdzielnie sprężnięte węzłami wzajemnych interesów. Co wieś produkuje, miasto konsumuje i odwrotnie — wyroby i towary miasta kupuje wieś. Jest przeto równy interes w tem, by i miasta i wieś miały się dobrze. Dzisiejsza klęska rolnictwa porywa ze sobą w przepaść nędzy miasta, przyszłe osłabienie dotkliwie siły gospodarczej miasta również pociągnie za sobą szkody dla wsi. Zubożałe miasta kłeskiemi będą klientami i konsumentami wsi. Dla tego też nowe zarządzenia, które biją przedewszystkiem w miasta nasze, a nie zdolne są w niczem wydajniej polepszyć doli rolnictwa, muszą wywołać usprawiedliwiony niepokój. Nie chcielibyśmy w tym wypadku być prawdziwymi prorokami. Wolelibyśmy raczej, by nasze przewidywania się w tym wypadku nie sprawdziły. Obawiamy się jednak, by te nowe zarządzenia nie miały tego skutku, że obok już na obydwóch łopatkach leżącego rolnictwa położą tak samo jeszcze i nasze miasta. Takie zrównanie położenia miast z wsią byłoby dokończeniem katastrofy gospodarczej kraju.

Dlaczego, dlaczego?

— Dlaczego buduje się luksusowe gmachy państwowe, apartamenty dla dygnitarzy, kupuje kosztowne samochody, dywany, obrazy, rzeźby itp. — wówczas, gdy setki tysięcy Polaków nie ma co jeść, gdzie mieszkać, w co się ubrać, a wiele szkół powszechnych mieści się w szopach? (ministerstwo oświaty, Bank Gospodarstwa Krajowego i Rolny, mieszkanie komisarza prezydenta w Warszawie itp.)

— Dlaczego roboty przy budowie Dworca Centralnego w Warszawie (Polskie Koleje Państwowe), powierzono żydom, a tysiące polskich robotników ginie z głodu?

— Dlaczego zasilane przez żydów z całego świata, bogate i dobrze prosperujące żydowskie kasy pożyczkowe korzystają jeszcze z dodatku z zapomóg i pożyczek rządowych, a polski drobny handel i rzemiosło, pozostawione same sobie, ulegają stopniowej likwidacji? (Zapomogi bezzwrotne dla kas żydowskich w corocznym budżecie państwa wynoszą 100 tysięcy zł, a do tego dochodzą jeszcze zasiłki samorządowe, pożyczki i inne.)

— Dlaczego podtrzymuje się Berezę Kartuską i więzi tam narodowców bez sądu, kiedy nowy rząd zapowiada, iż kierować się będzie prawem i sprawiedliwością?

— Dlaczego czyny nie odpowiadają słowom?

Uroczystości 11 listopada we Warszawie.

Wspaniała rewja wojsk na polu Mokotowskim.

Warszawa. Uroczystości w dniu 11 listopada rozpoczęły się uroczystym nabożeństwem w kościele Katedralnym Sw. Jana, celebrowanem przez J. E. ks. kardynała Kakowskiego.

Na krótko przed godz. 10-tą do szalenie wypełnionego kościoła katedralnego wszedł P. Prezydent R. P. w otoczeniu domu wojskowego i cywilnego. Zajął miejsce przed ołtarzem.

W stallach po lewej stronie na szkarłatnym obitych fotelach zasiadli ambasadorowie i posłowie państw obcych, akredytowani w Warszawie. Po prawej stronie członkowie rządu in corpore oraz podsekretarze stanu. W pierwszych rzędach zasiadli: premier Kościelkowski, wicepremier min. Kwiatkowski, generalny inspektor sił zbrojnych, gen. E. Rydz-Smigły, ambasadorowie i posłowie państw obcych, dalej korpus dyplomatyczny, generalicja, dygnitarze cywilni i wojskowi i t. d.

Wspaniała rewja wojsk.

Już od wczesnego rana na pole Mokotowskie ciągnęły zwarte oddziały wojska i olbrzymie tłumy publiczności.

Przybycie P. Prezydenta.

Krótko przed godz. 11-tą przybyli członkowie rządu, generał Rydz-Smigły i Pan Prezydent Rzplitej, witany dźwiękami hymnu narodowego. Wojsko, przygotowane do defilady, sprezentowało broń. Po odebraniu raportu, odbierający defiladę gen. Rydz-Smigły stanął u podnóża kopca, skąd odbierał defiladę.

Defilada.

Następnie rozpoczęła się wspaniała defilada wszystkich niemal formacji. W takt marszu defiladowego przechodził oddział z oddziałem. Przed trybuną P. Prezydenta, przed którą stał przyjmujący defiladę gen. Rydz-Smigły, chorążowie nisko pochylali sztandary pułkowe.

Po piechocie pojawiła się artylerja. W pięknym szyku sprawnie przesunęły się szwadrony szwoleżerów, ułanów, strzelców konnych itd. Dalej defilada broni pancernej, czołgów itd. Jednocześnie nad lotniskiem pojawiło się 6 eskadr samolotów. Łoskot motorów, tych pod niebem i tych na ziemi, złączył się w potężny, gromki akord. Bezpośrednio za wojskiem przemaszowały oddziały policji. Szara masa wojska rozplynęła się w oddali, na tle zielonej murawy lotniska. Tylko niekiedy zamigotał promień słońca, odbity w lśniącym bagencie czy lufie działa.

Akademje.

W ramach uroczystości odbyły się akademje. O godzinie 12 w sali Rady Miejskiej odbyła się akademja, zorganizowana staraniem pracowników przedsiębiorstw wojskowych.

Urzędy, szkoły i wyższe uczelnie były zamknięte z powodu święta Niepodległości. Całe miasto, rzęsiście udekorowane flagami narodowymi, przybrało wybitnie odświętny wygląd.

O pożyczkę 10.000 zł. zwróciła się żydówka do P. Prezydenta.

Na oryginalny pomysł wpadła właścicielka piekarni przy ul. Żelaznej 34, izraelitka p. Icka Korc. Potrzebując na gwałt pożyczki w kwocie 10.000 zł., wystosowała podanie do Prezydenta R.P. prof. Ignacego Mościckiego, aby pożyczki tej na krótki termin 5-letni jej udzielił. Podanie to za niewielką opłatą sporządził jej usłużny Hersz Zelik Wajdenfeld, zam. przy ul. Elektoralnej 45. Prośba powędrowała do kancelarii Prezydenta, stąd jednak skierowano ją do Sądu starościńskiego Warszawa — północ, który dopatrzył się w napisaniu takiego podania niesumienności ze strony właściciela biura podać i zaaplikował p. Wajdenfeldowi 150 zł. grzywny z zamianą na 14 dni aresztu.

Manifestacje młodzieży narodowej w Poznaniu i w Warszawie.

W niedzielę odbyła się na uniwersytecie Poznańskim wielka uroczystość uczczenia pamięci poległych kolegów narodowców.

Uroczystość rozpoczęła się Mszą św., odprawioną przez ks. prał. Prądyńskiego w kaplicy domu akademickiego. W nabożeństwie wzięły udział tłumy młodzieży oraz poczty sztandarowe korporacji akademickich.

Po nabożeństwie odbyła się wielka akademja żałobna w Coll. Medicum. Sala, pięknie udekorowana portretami śp. Wacławskiego, wypełniona była po brzegi.

Akademję otworzył prezes Młodzieży Wszechpolskiej, Zygmunt Ways z Pabjanic, wzywając wszystkich do powstania. W tej chwili rozpoczął się wzruszający apel poległych.

Kolejne dalsze przemówienie wygłosił prof. dr. Adam Zółtowski.

Drugim referentem był mgr. Kucner, trzecim p. Szalb. Przemówienia wszystkich mówców były przyjmowane żywiołowymi oklaskami.

Po zamknięciu akademji młodzież akademicka Poznania udała się do domu Akademickiego z Pieśnią Bojową i hymnem Młodych na ustach. Tutaj przemówił do zebranych p. St. Czapiewski.

O godz. 16.30 młodzież akademicka zgromadziła się w największej kawiarni poznańskiej, „Esplanada”, gdzie od soboty wieczór występuje jako dyrygent orkiestry Arkadiusz Flato. Jak się okazało, jest to wysiedlony z Niemiec żyd, nazywający się Flatau i niezający nawet języka polskiego dostatecznie. Młodzież interwenjowała, wobec tego i uzyskała publiczne przyrzeczenie, że żyd nie będzie dyrygentem tej orkiestry.

O godz. 18.30 młodzież akademicka opuściła kawiarnię i udała się na Plac Wolności, gdzie odbyły się manifestacje na cześć armji polskiej i obozu narodowego.

Warszawa. W sobotę, jako w IV rocznicę zgonu studenta uniwersytetu wileńskiego śp. Stanisława Wacławskiego, zostało odprawione o godz. 10.30 nabożeństwo żałobne w kościele akademickim św. Anny przy Krak. Przedmieściu. Na nabożeństwo przybyło przeszło 2.000 studentów ze wszystkich wyższych uczelni warszawskich.

Około godz. 11-tej, tj. po skończonym nabożeństwie, zgromadzeni udali się licznymi grupami do uniwersytetu warszawskiego. Na teren uniwersytetu usiłowali się dostać również słuchacze innych uczelni. Studentów tych nie wpuszczono na teren uniwersytecki. Niezadowoleni z takiego rozporządzenia, zbrali się w liczbie kilkuset osób i zaczęli się dobijać do głównej bramy uniwersyteckiej. W czasie szamotaniny się wskutek silnych wstrząsów zachwiała się jednak latarnia elektryczna, która w rezultacie spadła na głowy studentów. Zamieszanie zwiększało się z każdą chwilą.

Przed uniwersytetem zebrał się tłum młodzieży akademickiej, liczący parę tysięcy osób, do których przemówił jeden ze studentów. Na widok rektora uniwersytetu, prof. Pleńkowskiego, zgromadzona młodzież urządziła mu burzliwą owację, wznosząc okrzyki na cześć rektora.

W czasie manifestacji poturbowano paru studentów-żydów.

Studenti opuścili teren uniwersytecki i udali się pochodem przez Nowy Świat, Al. Jerozolimską, Marszałkowską do gmachu politechniki. Na Nowym Świecie idącą młodzież otoczyły patrole policyjne na motocyklach i rowerach. Jednak nigdzie spokoju nie zakłócono i policja nie interwenjowała. Przez cały czas pochodu rozlegały się okrzyki antyżydowskie.

Pochód do politechniki przybył około godz. 12-tej; znajdowała się tam grupa żydów i komunistów. Wywiązało się starcie, gdyż żydzi usiłowali nie wpuścić pochodu do gmachu głównego. Na miejsce zajął przybył rektor politechniki, prof. Edward Warchałowski, który zarządził opuszczenie gmachu politechniki oraz wydał zarządzenie, zawieszające wykłady do wtorku.

